

Proletärer i alla länder, förena er!

Organisera massornas uppror under marxismen-leninismen- maoismens fana!

Denna första maj 2025 hälsar vi, Internationella Kommunistiska Förbundet (IKF), med brinnande kommunistisk glöd vår klass, det internationella proletariatet och alla förtryckta nationer och folk i världen. Vi hälsar våra vapenbröder i den internationella kommunistiska rörelsen som helhet, alla de kommunistiska partier och organisationer som kämpar för att höja den stridslystna strävan efter vårt gemensamma slutmål, kommunismen, till allt högre nivåer fram till vår slutliga seger. Vi hälsar de beväpnade avdelningar av arbetare och bönder som kämpar heroiskt i folkkrigen och de väpnade strider som utvecklas under kommunisternas ledning, baserat på den proletära ideologin. Vi hälsar folkmaktens organ i de olika utvecklingsstadier som finns i de länder där kommunisterna har rest sig i vapen och krossar den gamla reaktionära makten. Vi hälsar alla de revolutionärer och sanna demokrater som över hela världen gör de största uppoffringar tillsammans med oss i obeveklig kamp mot imperialismen, revisionismen och reaktionen.

Den här dagen marscherar vi axel vid axel, under vår flammande röda fana med hammaren och skäran, mer beslutna än någonsin att sätta stopp för det tusenårigt gamla exploaterandet av människa av människa, fulla av revolutionär optimism och med absolut övertygelse om vår rättfärgia sak. I dag är vår dag, då vi samlar våra styrkor och framför våra ögon ser de växande leden av en internationell revolutionär kontingent i formation beslutna att storma himlen. Förutsättningarna för den

proletära världsrevolutionens utveckling är utmärkta, vindarna blåser vår väg, och en titt på världssituationen kan inte annat än bekräfta detta.

Dagens värld präglas av imperialismens allmänna kris, dess accelererande sönderfall och ständigt ökande parasitism

USA-imperialismen, politiskt ledd av Trump-administrationen, försöker för närvarande desperat att omorganisera sin ekonomi genom att införa justeringar på världsmarknaden, återta positioner, sträva åt sitt grepp om de förtryckta nationerna och bryta upp allianserna och koalitionerna mellan sina imperialistiska konkurrenter, med den kinesiska socialimperialismen som huvudmål. Därför tillämpar den vad som kan beskrivas som ekonomisk "kanonbåtsdiplomati", och utnyttjar det faktum att den är den största kapitalexportören i världen och "världens största konsument" (den största parasiten). Trump-administrationens politiska, ekonomiska och militära åtgärder, vare sig det gäller det ökade förnekandet av de institutioner som inrättades efter andra världskriget (som FN), röran i NATO eller tullarna, är inte uttryck för den folkmordsbenägne degenererade Trumps oberäknliga karaktär, utan för den medvetna planen från den fraktion av USA:s finanskapital som representeras politiskt av det republikanska partiet.

Yankee-imperialismen är emellertid belägrad av världens folk, och dess ohämmade ambitioner försätter den i en alltmer isolerad position i förhållande till de andra imperialistiska länderna. I själva verket minskar dess makt ständigt, och den enhetsfront som världens folk bildar mot imperialisterna, med Förenta staterna i spetsen, är och kommer att bli allt större. Yankee-imperialismen är huvudfienden till världens folk och agerar som världens kontrarevolutionära gendarmeri.

Kommunisterna måste tydligt visa massorna att om man fokuserar på Trump och apartheidavkomman Musk och det påstådda hotet från "oligarkerna" (som om den imperialistiska staten inte alltid representerar finansoligarkens intressen) och den "fascistiska faran", så är det att svansa efter det demokratiska partiet och skönmåla USA-imperialismen. Den så "charmige", 'demokratiska' och "progressiva" Obama var inte bättre än Trump; båda är krigshetsande massmördare, båda företräder intressena hos den mest monstruösa parasit som historien har skådat. Varje USA-administration kommer att vara just det, den politiska administrationen av den imperialistiska statens intressen, kommer att tjäna dess mål och syften och kommer alltid att vara en ärkefiende till världens förtryckta nationer och folk.

Stridigheterna mellan imperialisterna ökar till nya höjder, USA-imperialismen försöker på olika sätt upprätthålla sin eroderande makt och neutralisera sina växande rivaler. Fortfarande är ingen av de andra imperialistmakterna på kort sikt kapabel att konfrontera USA-imperialismens politiska, ekonomiska och militära överlägsenhet, som dominerar det imperialistiska systemet.

Särskilt sedan krisen 2008 har det imperialistiska systemet skakats av ekonomiska, politiska och militära kriser. I takt med att USA-imperialismens hegemoniska ställning försvagas uppstår nya polariseringar och allianser inom det imperialistiska världssystemet. Den kinesiska socialimperialismen försöker mer och mer – inom ramen för dynamiken med sammansvärjning och tvist – att i vissa regioner och sektorer konkurrera med USA. Den ryska imperialismen har ökat sina militära insatser mot den ”västliga” imperialismens expansion under ledning av den amerikanska imperialismen genom Nato, och de imperialistiska konflikterna har nått en ny dimension, särskilt med kriget i Ukraina. Medan de imperialistiska makterna inom EU (särskilt Tyskland och Frankrike) är en del av USA-imperialismens ekonomiska och militära åtgärder igen med kriget i Ukraina, försöker de också att få mer militär framträdande på egen hand.

Det socialimperialistiska Kina är, mitt i sina inre motsättningar, begränsat av jänkarnas manövrer och kan inte nå de tillväxtnivåer som krävs för att bli en supermakt. Landet härjas av en kris inom fastighetssektorn och lyckas inte stimulera den så nödvändiga inhemska konsumtionen. Den japanska ekonomin är mer sammankopplad med den amerikanska än någonsin, eftersom Japan är den största utländska investeraren i landet under de senaste fem åren, och dess politiska och militära kapacitet är försvinnande liten i jämförelse med Kina, vilket gör att Japan är helt beroende av USA:s ”skydd”. Tyskland är inne på sitt tredje år av fullskalig recession, dess viktigaste handelspartner är USA och varje störning i den industriella exportsektorn skulle få allvarliga konsekvenser för den ”sociala freden” i landet, vilket är den tyska borgarklassens främsta politiska angelägenhet; samtidigt konfronteras de med politiska problem att bilda en ’stabil’ regering och nödvändigheten att ”normalisera” AfD:s ultrarättigheter. Frankrike står inför växande ekonomiska problem och försöker desperat använda sin relativa militära makt som ett förhandlingsverktyg i EU och har allvarliga interna problem med konflikten mellan presidenten och parlamentet (vilket gick så långt att man i april förbjöd en viktig kandidat att ställa upp i nästa presidentval). ”Europeiska unionen” som helhet är en röra, oförmögen att lösa någon av sina stora frågor på grund av sina interna motsättningar; det enda som den verkligen har kunnat åstadkomma på senare tid, förutom de fortsatta massmorden på invandrare i Medelhavet, är det skandalösa ingripandet i det rumänska valet i en fullständig negation av det landets suveränitet; det så kallade ”Återupprusta Europa”-projektet baseras huvudsakligen på utgifter som ingen grund har klargjorts för, 650 miljarder euro, av totalt 800 miljarder som tillkännagivits, har ingen täckning. Italien har ett enormt skuldproblem och försöker hålla en så bra relation som möjligt till USA, så att det kan användas för att få bättre villkor i den interna kampen i ”EU”. Storbritanniens enda chans att behålla sin nuvarande roll i världen är genom att liera sig med USA och kan inte uppnå någonting utan att agera i sammansvärjning med andra imperialister. Kanada kan bara protestera när dess suveränitet öppet ifrågasätts och förödmjukas gång på gång av

den amerikanska administrationen. Och slutligen Ryssland, den enda imperialistiska makt som kan mäta sig med USA när det gäller militär styrka, på grund av sin kärnvapenarsenal, är fast i tre år i sitt angreppskrig mot Ukraina och betalar ett högt pris i detta orättvisa krig. I Mellanöstern, Afrika och Asien har kampen om inflytande mellan imperialisterna intensifierats och militära interventioner är utbredda. Denna utveckling leder till en intensifiering av motsättningarna mellan imperialistmakterna. Å ena sidan NATO-komponenten, som leds av USA och dess allierade (Storbritannien, Tyskland, Frankrike, Kanada, Japan, Australien etc.), och å andra sidan den imperialistiska komponenten med Ryssland och Kina i centrum. Dessa komponenter kan ses inte bara i Europa utan även i Asien och Stilla-havsområdet. USA:s politik att hålla Kina i schack har lett till militärallianser med länder som Japan, Australien, Storbritannien och Kanada. I takt med att Kina har vuxit fram som en av de största aktörerna har USA och dess allierade definierat landet som ett strategiskt hot och försökt begränsa det. Om dessa motsättningar intensifieras finns det risk för att det uppstår en ny krigshärd i Asien och Stilla-havsområdet.

Kort sagt, maktbalansen inom den imperialistiska världsordningen tenderar att förändras, men hittills har ingen av de stora imperialistiska makterna förutsättningar att starta ett nytt världskrig för att utmana USA-imperialismen. Därför avleder den alarmistiska propagandan bara uppmärksamheten från huvudtendensen, som är revolutionen. Men i en situation med skärpta motsättningar har faran för nya och större imperialistiska krig (till och med ett världskrig) ökat, och den gnista som kommer att tända det kan komma när som helst i den aktuella situationen. Kommunisterna måste förstå revolutionen som huvudtendensen för att på ett korrekt sätt förstå tidens behov.

De krig som imperialismen utlöser i de förtryckta nationerna, som en del av sin strid och ett uttryck för sin strävan att dela upp världen på nytt, är i första hand krig för plundring och för att underkasta de länder som utsätts för direkt eller indirekt aggression. De krig och väpnade konflikter som pågår i Afrika, från Libyen i norr till Moçambique i söder och från Sahel i väster till Somalia i öster, är alla av denna karaktär. Detsamma gäller för de krig och väpnade konflikter som sträcker sig från Palestina till Myanmar. Återigen lever vi i en period där fler krig förs och förbereds, imperialistisk aggression, militära uppfinningar och statskupper inleds. Dessa krig är moderna kolonialkrig och termen "proxykrig" försöker dölja denna essens. De som tror på den imperialistiska lögnen om "historiens slut" och "kapitalismens seger", som proklamerades av USA-imperialismen på 90-talet av förra århundradet, "glömmer" alltid nationernas och ländernas kamp för sitt självständighet och sin befrielse; i deras bedömningar tas inte hänsyn till den viktigaste faktorn i historien, massorna, och därför ignoreras folkens önskningar om revolution. Men gång på gång blåser verkligheten upp i ansiktet på tänkarna i elfenbenstornet.

Över hela världen är massorna i rörelse och reser sig i uppror

Den största generalstrejken och folkliga protesten i landets historia ägde rum i Grekland i april i år. Generalstrejker och strejkrörelser i många fler länder som Argentina, Indien och Sydafrika riktade in sig på attackerna från de härskande klasserna och deras regeringar. Massiva folkliga protester utvecklas i Serbien. Det folkliga upproret i Bangladesh störtade regeringen. Masskamperna i Turkiet som har fört ut ilskan från breda sektorer av folket på gatorna. Allt detta är bara några av de senaste exemplen. I takt med att plundringen och de moderna kolonialkrigen intensifieras och de förtryckta nationernas befolkning växer och fattigdomen ökar, kommer massornas revolutionära potential att öka till den punkt där människor föredrar att dö i strid i stället för att svälta. Detta kommer att vara grunden för antiimperialistisk kamp, nationella befrielsekrig, motstånd mot aggression och revolutioner i allmänhet.

Sådana försök som konspirationen att likvidera den kurdiska nationens heroiska kamp för självbestämmande, som främjas av den turkiska staten och dess imperialistiska herrar, kommer aldrig att lyckas. Kampen kan gå igenom komplicerade krök, men i slutändan kommer de falska ledarna att avslöjas fullständigt och massorna kommer att följa dem som är de sanna förkämparna för deras sak, kommunisterna. Den imperialistiska upprorsbekämpningstaktiken med "fredsavtal" kan skapa bakslag, som den gjorde i Nepal, men kommer aldrig att kunna vända historiens gång. Frågan handlar alltid om behovet av ett korrekt ledarskap.

Det palestinska folkets heroiska kamp mot staten Israels angrepp, som främjas och leds av USA-imperialismen, är ett lysande bevis inte bara på mod och beslutsamhet, utan också på det faktum att ett förtryckt folk, så länge det håller ett stadigt grepp om vapnet, förlitar sig på sin egen styrka och upprätthåller en enhetsfront mot angriparen, kan göra motstånd mot och besegra varje folkmordsattack från imperialismen. Men även om motstånd är en förutsättning för befrielse, så är det inte samma sak. Trots all sin ära kommer Palestinas nationella motståndsfront, i sin nuvarande sammansättning, inte att kunna leda de palestinska folkmassornas kamp till fullständig seger och Palestinas fullständiga nationella och nydemokratiska befrielse. För att krossa och besegra staten Israel och dess imperialistiska herrar är ett nationellt befrielsekrig som fullföljer den demokratiska revolutionens uppgifter oundgängligt. I imperialismens och den proletära revolutionens tidsålder kan denna uppgift endast fullgöras under proletariats ledning. Utan ledning av ett kommunistiskt parti, som idag nödvändigtvis måste vara ett marxist-leninist-maoistiskt parti, som utvecklar ett folkkrig och effektivt leder enhetsfronten, kommer Palestinas befrielse inte att nå fullständig seger över det imperialistiska oket. Endast det kommunistiska parti som på ett kreativt sätt tillämpar marxismen-leninismen-maoismen, med hänsyn till det historiska ögonblicket och de nationella förhållandena, mitt under kriget, kommer att kunna lösa de uppgifter som väntar på varje revolution, oavsett om den är demokratisk eller socialistisk till sin karaktär, och denna sanning är

universell och utan undantag. Alla kommunister och revolutionärer måste stödja Palestinas nationella motståndsfrent utan några fega förbehåll, försvara den mot alla förrädiska opportunistiska angrepp och samtidigt fördubbla våra ansträngningar för att tjäna de palestinska kommunisternas kamp för att bilda sitt marxist-leninist-maoistiska parti. Den nationella motståndsfrenten i Palestinas episka kamp har gett upphov till ett uppsving för den antiimperialistiska kampen i hela världen, som sträcker sig från den väpnade solidariteten hos folken i Jemen och Irak till mobiliseringar av miljoner människor i imperialismens citadeller. Denna rörelse måste och kommer att smälta samman med det internationella proletariats revolutionära rörelse. I denna aspekt spelar förtruppskamperna för de marxist-leninist-maoistiska kommunistiska partierna som leder folkkrig en avgörande roll.

De maoistiska folkkrigen är lysande ledstjärnor av hopp som visar vägen att följa, genom vilken nationell befrielse från de halvkoloniala och halvfeodala bojor som imperialismen påtvingat kan vinnas genom den segerrika demokratiska revolutionen. Vi behöver fler av dessa och att de tillsammans med de förtryckta nationernas och folkens pågående kamp för nationell befrielse blir till en mäktig storm som sopar bort imperialismen från jordens yta. I detta sammanhang förtjänar situationen i Latinamerika särskild uppmärksamhet från kommunister och revolutionärer i världen.

I Sydamerika råder undantagstillstånd i både Ecuador och Peru. I Argentina skjuter fattigdomen i höjden och massorna reser sig i starka folkliga protester med ökande frekvens. Venezuela kommer inte till ro och gränskonflikten med Guyana och kan när som helst eskalera till en väpnad konfrontation. I Colombia kan Petro-regimen – som trots sin demagogi inte företräder något annat än byråkratkapitalisternas och de stora jordägarnas intressen i imperialismens, främst USA:s, tjänst – inte lugna landet och den väpnade kampens lågor har inte slocknat. I Bolivia löses konflikterna mellan de härskande klasserna med våld och det ögonblick då massorna vägrar att ställas upp mot varandra kommer närmare för varje dag. I Paraguay fortsätter gerillakampen. I Chile intensifieras kampen för jord och den väpnade kampen på landsbygden är redan en realitet. Viktigast av allt i den nuvarande situationen är att en mäktig omvälvning har inletts på landsbygden i Brasilien, och de fattiga bönderna kämpar med vapen i hand mot de stora jordägarnas hantlangare, liksom mot polisen och de väpnade styrkor som backar upp dem, i en allmän situation med en växande våg av folkliga protester över hela landet. Opportunisten Luiz Inacios reaktionära regering, som är imperialismens tjänare, främst yankee-imperialismen, kunde inte nå längre än att misslyckas i försöken att förhindra massornas uppror.

I Centralamerika har undantagstillstånd utlysts i El Salvador och den ultrareaktionära regimen har förklarat krig mot de fattiga. I Mexiko för verkliga krigsherrar, som finansieras av drogkonsumtionen i de imperialistiska länderna, ett krig mot folket, och den grymmaste och mest ondskefulla krigsherren är den federala staten själv.

Massorna i Guatemala och arbetarna i Panama fortsätter att kämpa mot de ständigt försämrade förhållandena, den ökande fattigdomen och misären.

I Antillerna (de karibiska öarna) plågas Haiti av ett fruktansvärt inbördeskrig mellan rivaliserande reaktionärer, som sporras av den imperialistiska interventionen. Den kubanska regimen kan inte tillgodose folkets grundläggande behov av elektricitet, och när massorna protesterar möts de av ett hårt förtryck från revisionisterna.

Allt detta sker mot bakgrund av byråkratkapitalismens djupa kris och USA-imperialismens ökande aggression, som påskyndar oron och mångdubblar volatiliteten på hela kontinenten. I denna region är böndernas kamp, främst de fattigas, den demokratiska revolutionens främsta kraft. För närvarande uttrycks den revolutionära situationen i den ojämna utvecklingen i världen i en koncentrerad form i de förtryckta länderna i Asien, Afrika och Latinamerika.

En viktig strategisk styrka för den internationella kommunistiska rörelsen i dag är de partier och organisationer inom IKF som verkar från Rio Grande till Eldslandet (Tierra del Fuego). Det räcker inte att säga att prärrien är torr i Latinamerika, det vore mer precist att säga att hela regionen är en krutdurk redo att explodera i en revolutionär storm. På denna grund agerar maoisterna genom att mobilisera, politisera, organisera och i allt högre grad beväpna massorna, främst de fattiga bönderna, huvudkrafterna i den demokratiska revolutionen, med det orubbliga perspektivet att inleda folkkriget. Utan tvekan i detta ligger för närvarande det viktigaste stöd som är möjligt att ge till de kamrater som kämpar i folkkrigen i Asien i dag.

Den reaktionära Marcos-regimen i Filippinerna, imperialismens lakej, som samtidigt som den säljer ut landet och försöker göra det till ett basområde för imperialistiska krigsförberedelser, intensifierar kriget mot folket med kontrarevolutionära kampanjer, främst riktade mot kommunisterna. De arbetande och revolutionära massorna under ledning av Filippinernas kommunistiska parti och Nya folkarmén (NPA), som för ett långvarigt folkkrig sedan mer än 56 år, är det största inre hotet mot de byråkratkapitalistiska härskarnas planer på plundring och krig. Felaktiga löften och aviserade eftergifter om "amnesti" avslöjades som en av dussintals skrönor, som den styrande Marcos-klicken använder för att sprida förvirring bland massorna. "Planen för att besegra kommunistpartiet" misslyckas, liksom de tidigare, och intensifieringen av de kontrarevolutionära kampanjerna leder redan till en intensifiering av folkkriget, en rektifieringsrörelse som ger en impuls att gå vidare i olika aspekter av den demokratiska revolutionen, främst den agrara revolutionen. Vi fördömer också starkt den mordiska "Operation Kagaar" som den gamla byråkratisk-kapitalistiska och ultrareaktionära staten håller på att utveckla mot folkmassorna i Indien. Kontrarevolutionära kampanjer som "Operation Kagaar" intensifieras, ett ytterligare krig mot folket och en förintelsekampanj, samtidigt som den allmänna militariseringen och korporatiseringen av den brahmanisk-hindufascistiska staten

ökar. Deras mål att "förstöra folkkriget" kommer att lida nederlag – vilket kraftfullt visades i "Operation Green Hunt". I den proletära internationalismens fulla anda uppmanar vi till att försvara och stödja folkkrigen i Indien och Filippinerna med alla till buds stående medel. Vi uttrycker vår fulla övertygelse om att fiendens alla planer kommer att krossas och att folkkrigen, med starkt stöd från massorna i länderna och med solidaritet från kommunister och revolutionärer i världen, kommer att utvecklas och krossa den gamla ordningen och upprätta folkens nya demokratiska makt.

I de imperialistiska länderna bedriver borgarklassen en kampanj mot hårt vunna demokratiska rättigheter och arbetarrättigheter. Att krisens bördor läggs på arbetarklassens och de breda folklagens axlar möts av allt fler arbetarkamper och strejker, samtidigt som ilskan och avståndstagandet från dessa falska "demokratier" fördjupar parlamentarismens kris, där imperialisternas inneboende tendens till fascism och reaktionärisering gradvis framträder allt tydligare. Censur och förtryck mot demokratiska och antiimperialistiska rörelser, som till exempel i Frankrike eller Irland, bemöts med protester och avslöjande av den påstådda "demokratiska" ordningen. Kampanjen för frisläppandet av den välkände antiimperialisten Georges Ibrahim Abdallah mobiliserar tusentals människor över hela landet, där kommunisterna spelar en viktig roll. Imperialistisk militarisering och export av krigsmateriel till Ukraina och Israel möttes av blockader och strejker av arbetare i England och Italien. I Belgien gick arbetarna ut i generalstrejk mot höjningen av pensionsåldern som en del av en "pensionsreform". Massiva protester mot massuppsägningar och avindustrialisering, särskilt inom bil- och annan industriproduktion, utvecklades i USA, England, Tyskland eller Österrike. I Spanien reste sig arbetarna och massorna mot borgarklassens "krishantering", som ledde till att hundratal människor mördades av översvämningarna, främst i Valencia, där inte bara de borgerliga partierna utan även kungen avvisades militant av massorna. Den klart mätbara ökningen av arbetarkampen och massrörelserna i de imperialistiska länderna avslöjar den opportunistiska och revisionistiska lögnen om arbetarklassens "inaktivitet" och "passivitet" och förnekandet av dess revolutionära roll i de imperialistiska länderna. Den gamla kraften för att hålla tillbaka och integrera arbetarklassen – socialdemokratin – befinner sig i djup kris och blir alltmer oförmögen att spela sin roll för den imperialistiska bourgeoisin, vilket också är anledningen till att särskilt högerpartier förbereds som alternativ för "stabilisering". Opportunisterna och den s.k. "liberala vänstern" avslöjar sig som den ruttna svansen av den gamla "borgerligt-demokratiska" ordningen genom att stödja de dominerande fraktionerna inom borgarklassen mot "fascismen". Valresultaten och dynamiken inom arbetar- och folkrörelserna visar att socialdemokratin och opportunisten alltmer förlorar eller redan har förlorat sin hegemoniska ställning inom arbetarrörelsen, och också alltmer misslyckas med att hålla tillbaka massrörelserna, vilket leder till ett visst "vakuum" och därmed ökande "vilda" strejker och andra självständiga aktioner av de förtryckta. Kommunisternas möjligheter att utvidga sina rötter inom

arbetarklassen och folkmassorna är gynnsamma, de måste organisera och få djupa rötter inom proletariatets klass, de som inte har något annat att förlora än sina kedjor, och smida denna mest konsekventa revolutionära klass, för att kunna ta sin historiska uppgift att leda den proletära världsrevolutionen. Detta kommer utan tvekan att leda till framsteg i processen med att återupprätta respektive kommunistpartier och utvecklingen av de socialistiska revolutionerna.'

Vi befinner oss definitivt i början av en ny period av revolutioner i världen, imperialismens sönderfall fortskrider dag för dag. Grunden för den proletära världsrevolutionen mognar, särskilt nödvändigheten av ledarskapet för de marxist-leninist-maoistiska partierna blir alltmer uppenbar. De fördjupade motsättningarna mellan imperialisterna, den ökande imperialistiska aggressionen och reaktionäriseringen ökar ilskan hos de förtryckta världsrättigheterna och det internationella proletariatet, och denna ilska letar efter kanaler för att förverkliga sig själv. Alla kommunister och revolutionärer måste fokusera på historiens oundvikliga förlopp och omvandla de objektiva förhållandena till politiska och organisatoriska grunder för utvecklingen av den proletära världsrevolutionen. Den turbulenta processen i världen och de skärpta motsättningarna ger oss möjlighet att hämta hopp och inte förtvivlan. Som ordförande Mao sa: "Det råder oreda under himlen: förhållandena är gynnsamma." Alla kommunister och revolutionärer måste fullgöra sitt ansvar.

Organisera massornas uppror under marxismen-leninismen-maoismens fana

Kampen för att rekonstituera de kommunistiska partierna måste gripas med fast hand, med initiativ, ansvar och proletär ambition. Genom att kreativt tillämpa den universella sanningen marxismen-leninismen-maoismen och fullt ut förstå maoismen som det tredje, nya och högre stadiet i dess utveckling, i enlighet med de historiska och nationella förhållandena i varje revolution, måste kommunisterna gå vidare med att smida den allmänna politiska linjen och programmet för den revolution de måste leda, mitt i kampen mellan två linjer och klasskampen för erövringen av makten, som bara kan genomföras med hjälp av revolutionärt krig, och samtidigt bygga upp de organisationsformer som motsvarar kampformerna. Kommunisten måste gå till massornas djupaste och bredaste lager, utbilda dem i revolutionärt våld och i kampen mot revisionismen och opportunisten, bryta med den borgerliga "legaliteten" och den parlamentariska kretinismen, förstå att revolutionens utveckling i världen bestäms av de fattigaste, som utgör majoriteten och som är mest benägna att göra uppror. Endast så kan den "kolossala skräphögen" sopas bort, del för del, och kommunisterna korrekt hantera förhållandet mellan kampen för dagskrav och kampen för makten, och förstå att makten är massornas första och främsta krav. Endast så kan den arbetar- och bondeallians uppstå som är garanten för proletariatets hegemoni i Fronten för den demokratiska revolutionen och endast så kan

proletariatets hegemoni upprätthållas även i den socialistiska revolutionen. Med denna inriktning måste vi organisera den mest konsekventa revolutionära klassen, proletariatet, tillsammans med den viktigaste revolutionära klassen i de förtryckta länderna, bönderna, och bilda en stark enhetsfront med alla andra revolutionära skikt av de förtryckta och exploaterade massorna, kvinnorna, de intellektuella, de fattiga massorna i städerna, ungdomarna, barnen och alla andra klasser och skikt av folket.

Proletariatet kan endast erövra den politiska makten genom revolutionärt våld, och därför är den viktigaste kampformen den väpnade kampen och den viktigaste organisationsformen de revolutionära väpnade styrkorna. Före utbrottet av ett revolutionärt krig bör all kamp och organisation tjäna till att förbereda det, efter dess inledning måste allt tjäna dess utveckling fram till seger.

De objektiva förutsättningarna för att utveckla folkkrig är magnifika och alla de senaste lärdomarna av den väpnade konfrontationen mellan imperialismen och världens folk bekräftar giltigheten i marxist-leninist-maoisternas militära teori. Att människan är den avgörande faktorn i krig bevisades än en gång i det stora militära nederlaget för de styrkor som leddes av USA-imperialismen i Irak och Afghanistan. Erfarenheterna från den nationella motståndsfronten i Palestina visar att utdragen gerillakrigsföring framgångsrikt kan upprätthållas även i stadsmiljö under de svåraste förhållanden, så länge som den räknar med massornas stöd och hämtar sin styrka från dem. Erfarenheterna från slagfälten i Palestina eller Ukraina får imperialisternas strategier att omvärdera sin teori och nu erkänner de återigen landkrigets avgörande betydelse, och inom detta får tunnelkriget återigen större betydelse. Även utvecklingen av sådana vapen som drönare kan, när folkets kombattanter väl lärt sig att hantera dem, bli en användbar del av den revolutionära arméns arsenal.

Allt detta gör oss mer övertygade, mer beslutsamma och mer ambitiösa att tjäna återföreningen av världens kommunister, med perspektivet att rekonstituera den Kommunistiska Internationalen. Denna kamp är lång, komplex och fiendens ständiga attacker gör den ännu svårare, men vi kommunister existerar just för att lösa de problem som den proletära världsrevolutionen ställer oss inför. Kommunister är överlägsna alla svårigheter och ingenting eller ingen kan stoppa oss. Vi skall segra.

Medan många "antiimperialistiska" diskurser presenterar parlamentarisk eller reformistisk kamp som en lösning, har den historiska erfarenheten visat att dessa metoder inte gör något annat än att intensifiera exploateringen av folken och legitimera exploateringen. Vid denna tidpunkt är det en brådskande nödvändighet att bygga upp en revolutionär, klassbaserad och internationell antiimperialistisk kamp. Det är nödvändigt att organisera det revolutionära våldet och folkkrigen från världens förtryckta folk och det internationella proletariatet, utan att någonsin glömma att kontrarevolutionärt våld övervinns av revolutionärt våld. Parlamentarisk eller reformistisk opportunism tjänar till att säkerställa kontinuiteten i det befintliga

systemet och göra de förtryckta rättigheterna ännu mer sårbara. Därför är ideologisk klarhet, politiskt initiativ och utveckling av nationella och internationella organisationer för att stärka den proletära världsrevolutionens grundvalar inte ett alternativ, utan en nödvändighet. Den konkreta motsvarigheten till denna nödvändighet kommer att bli viktigare idag i och med att de marxist-leninist-maoistiska partierna stärks, återuppbyggnadsprocesserna fortskrider och antiimperialistiska internationella organisationer utvecklas.

Den brådskande uppgift som vi står inför i dag är att ge form åt den Internationella antiimperialistiska fronten, vars huvudsyfte är att höja stödet för folkkrig till en högre nivå. I detta avseende bekräftar vi vårt orubbliga stöd för Perus kommunistiska parti, Filippinernas kommunistiska parti, TKP/ML och kampen för våra kamrater i Indiens kommunistiska parti (maoisterna), som i dag kämpar heroiskt för att besegra "Operation Kagaar" (belägrings- och förintelseoperation) av de väpnade styrkorna i den gamla reaktionära indiska staten, för att hålla fast vid folkkrigets väg och för att hålla den röda fanan högt. Vi är övertygade om att våra kamrater kommer att krossa den kontrarevolutionära inringningskampanjen och att folkkriget kommer att segra i slutändan.

Vi uppmanar alla kommunister och revolutionärer i världen att förena sig med oss under marxismen-leninismen-maoismens fana i den oförsonliga kampen mot imperialismen, revisionismen och världsreaktionen, i tjänst för den proletära världsrevolutionen.

LÄNGE LEVE DEN FÖRSTA MAJ!

NER MED IMPERIALISMEN, REVISIONISMEN OCH REAKTIONEN!

**SEGERN TILLHÖR DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS OCH VÄRLDENS
FÖRTRYCKTA FOLKS MOTSTÅND OCH KAMP!**

**VI KOMMER ATT VINNA, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATET OCH
VÄRLDENS FÖRTRYCKTA FOLK KOMMER ATT VINNA!**

SEGER ÅT FOLKKRIGEN!

LÄNGE LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN!

LÄNGE LEVE IKF!

LÄNGE LEVE DEN PROLETÄRA INTERNATIONALISMEN!

FRAMÅT I UPPBYGGANDET AV DEN ANTIIMPERIALISTISKA FRONTEN!

PROLETÄRER I ALLA LÄNDER, FÖRENA ER!

Internationella Kommunistiska Förbundet

1 maj 2025